

На фейсбуках так захопились обговоренням расизму і радянської армії, що в топ інтернет-істерик не ввійшло те, що потенційно могло би. Зокрема, розкішна ініціатива 53-х народних обранців, які звернулися до Корупц... чи як там його... Конституційного Суду [з проханням накласти анафему на дві норми не так давно прийнятого цими ж депутатами Закону](#) про запобігання корупції.

Отже, ці нардепи (усі, до речі, регіонали) просять у КС визнати неконституційним обов'язок вносити до щорічних декларацій видатки чиновників та їхніх родин, здійснені ними після 1 липня 2011 року.

Також слугам народу перестала подобатися норма, яка забороняє чиновникам «входити до складу органу управління чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку». Отак депутати готуються до виборчих перегонів, чи то навіть – виборчого гону.

За цим поданням уже відкрито конституційне провадження, і суддя-доповідач – хто б ви думали – сам [дружбан найвідомішого українського колядника Олександр Пасенюк](#), якого і головою КСУ обрали, мабуть, лише тому, щоб тримати на короткому повідку.

Питання: чому депутати не хочуть оприлюднювати інформацію про свої корпоративні права, свій бізнес, коротше кажучи – про своє бабло? Невже страшно викриття інформації про незаконне збагачення? Думала, регіоналам зараз немає чого боятися.

А може, їм просто соромно перед виборцями за свої статки? Та хіба ж бідний депутат кращий, ніж багатий? Бідний депутат, можливо, «ближчий до людей», але багатий депутат, що подбав про себе та свою сім'ю на три покоління вперед, може дозволити собі розкіш подумати і про Україну.

Аспект «доривання до кормушки» теж неоднозначний – красти буде і бідний, і багатий, але [багатий буде красти більше](#) – бо вмє це робити, знає як і де, і має більші апетити.

Передвиборча пора вигідніша для електорату багатого депутата – він здатний більше фінансів потратити на гречку і побутову техніку для обдаровування, а бідному залишається вибивати гроші з фондів та у спонсорів.

А взагалі, розмір сейфу - не критерій поділу на хороших і поганих. І серед багатих, і серед бідних є няшки і мудаки. От лише в політиці мудаки - усі, причому багаті мудаки,

тому що стати депутатом без грошей неможливо; українське депутатство - забавка для багатіїв.

Хороший депутат – мертвий депутат: так вважає інтернет-спільнота, афективно радіючи від споглядання поширеної на днях одним журналістом [картини з палаючою будівлею парламенту](#).

Українці – нація роботяща, і мабуть тому багата – бо навіть як згорить Верховна Рада з повним фаршем всередині, на завтра знайдуться нові сотні бажаючих витратитись на передвиборчу компанію і шанс отримати доступ до пульта керування нормативною базою країни.

Парламент уже давно забув, що має бути законодавчим органом, а не клубом олігархів, які розважаються в електронну гру «Система Рада». І не хвилюються депутати за свою карму, знаючи, що мільйони людей вечорами роблять на них ляльки вуду. Бо відчувають депутати, що вони хоч і відрижка демократії, але стабільна.

О наш прекрасний парадоксальний народ, який ненавидить свою Верховну зРаду, але раз у раз обирає таку саму! Розповідала знайома тьотя Люся, свята простота: «Люди кажуть, що мій Валера мені ізменяє, а я така дурна, що не вірю». І реготала.

Така мудрість: хочеш жити зі зрадником – не помічай зрад.

Юлія Шешуряк, [Інфофорн](#)